

NOT EASY BUT SIMPLE

Why say NO if you could say YES?

Changing a habit is not easy. We make changes, but they are often short term. We stop eating, we start again. We stop smoking, we start again. We stop shouting, we start again. We stop over-reacting, we start again.

The question is, since we really want to change, why is it so hard to keep it up?

The first thing we do is change our external behaviour. We emphasize the NO. I'm NOT going to eat this food, I'm NOT going to smoke, etc.

But that's like swimming against the tide. We are still **attached** to that behaviour and habit, even while telling ourselves - NO, NO. Don't eat that. Don't shout. Don't say that.

To achieve long term change I need to work on my **internal** attachment and mindset. Ask yourself: "I know I want to STOP this behaviour, but what new experience do I want to START? I'm saying NO to this, so that I can say YES to what?"

Instead of saying NO to a food or to a cigarette, say YES to the pleasant sensation of feeling lighter and breathing easier. Say YES to climbing those stairs with greater ease. Say YES to enjoying your Shabbos walk to your favourite but more distant shul.

Instead of saying NO to anger, say YES to inner calm and a better relationship.

When the YES, is ringing inside my head, and it is ringing louder than the NO, I have detached myself from that habit, and I will enjoy long-term change.

One of our earliest, so-called bad habits or addictions, goes back to our time in Mitzrayim. We were strongly attached to the Egyptian עבודה זרה, worshipping the sheep.

It wasn't enough to grab a sheep and say I will STOP worshipping you.

Saying NO would not have secured their detachment from עבודה זרה for the long-term.

They would need to say YES to something better. YES, I want to START serving Hashem, and offer a Korban Pesach.

But, it's not EASY to say YES to the unknown. It's a new lifestyle. It takes time to achieve a long-term effect.

But once the inner work is done, and the struggle is over, it will be SIMPLE to say YES.

So, they took the sheep, four days in advance. During this waiting period they dealt with their inner turmoil of letting go. From a place of inner calm and peace, they were able to change their inner thoughts and feelings, which created the necessary shift.

On the first day (י' ניסן) when they actually took the sheep, they were busy going through the outward physical motion of **stopping** to worship the sheep. That day was filled with a sense of Negativity. The emphasis was on saying NO. NO to the culture in which they were immersed.

However, the theme of the next four days (י"ד ניסן – י"א ניסן) was to adjust their minds and hearts to a new experience. Saying YES to Yiddishkeit. Similar to אברהם אבינו before the עקידה who spent four days, they also spent four days, developing a **whole heart** and **true joy** in their NEW **attachment** in serving Hashem.

BASED ON - לקוטי שיחות חלק ט"ז פ' בא שיחה ג' - SEE SUMMARY ON NEXT PAGE

To receive on a regular basis please contact droschos@gmail.com or WhatsApp +44 7724 156 415

NOT EASY BUT SIMPLE

פרשת בא - תמצית לקוטי שיחות חלק ט"ז בא שיחה ג'

יג,ב-ו: ... בעשור לחודש הזה, ויקחו להם איש שה ... והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום ...

רש"י: והיה לכם למשמרת. ... ומפני מה הקדים לקיחתו לשחיטתו ארבעה ימים, מה שלא צוה כן בפסח דורות. הי' ר' מתיא בן חרש אומר, הרי הוא אומר ואעבור עליך ... הגיעה שבועה שנשבעתי לאברהם שאגאל את בניו ולא היו בידם מצות להתעסק בהם כדי שיגאלו שנאמר ואת ערום וער"י ונתן להם שתי מצות דם פסח ודם מילה שמלו באותו הלילה, שנאמר מתבוסס בדמך, בשני דמים ... ושהיו שטופים באלילים אמר להם משכו וקחו לכם, משכו ידיכם מאלילים, וקחו לכם צאן של מצוה.

קשיא: הסביר רק הצורך שיהיו עסוקים במצות כדי שיגאלו, אבל השאלה במקומה עומדת, "מפני מה הקדים לקיחתו לשחיטתו", ולמה **ארבעה ימים** דוקא?

תירוץ המפרשים (רבותינו בעה"ת, ריב"א, רע"ב): צריכים לחכות ג' ימים אחר מילה קודם שיוצאים לדרך מפני הסכנה, כמבואר ברש"י פ' שמות (ד, כד), ולכן היה מילת בני ישראל בעשור לחודש, וכיון שהיו צריכים הב' מצוות של דם פסח ודם מילה **ביחד**, לכן היו צריכים להתחיל עבודת קרבן פסח ל"י ניסן, והיינו על ידי **לקיחתו**.

קשיא על תירוץ זה: לפי זה זה ש"מלו באותו הלילה", הכוונה לליל **לקיחת** הפסח. אבל זה סותר להמשך דברי רש"י "מתבוססת בדמך, **בשני דמים**", שדם מילה היה **ביחד** עם **דם פסח** בליל ט"ו (כמפורש במדרש). וכן מוכח לפי דרשות חז"ל (פדר"א פכ"ט. תיבי"ע פרשתנו שם, יג. ועוד) דגם מדם מילה נתנו על הבתים. ולהעיר שלפרש"י (לקמן פסוק מג) שהאזהרה ד"כל ערל לא יאכל בו" (שם, מח) נאמר **בי"ד**.

תירוץ: רש"י מתרץ שאלתו בסיום פירושו: "ושהיו שטופים באלילים אמר להם משכו וקחו לכם, משכו ידיכם מאלילים, וקחו לכם ...".

"משכו ידיכם מאלילים" הוא לא רק **הקדמה** לקרבן פסח, כדי להתיר לאכול מקרבן פסח שאסור לעובד ע"ז (כמבואר בפסוק מג), אלא זהו גם **תוצאה** מלקיחת "צאן של מצוה", שעל ידי לקיחה זו יתבטל זה ש"היו שטופים באלילים".

כיון שהיו שטופים בע"ז, ולא סתם רגילים, לכן היו צריכים לנתקם מע"ז ולפעול ההיפך של "שטופים", וזהו על ידי עצם המעשה של **לקיחת השה**, שהיא "יראת מצרים" **בשביל** לשחטו.

לפי זה מובן למה לקחו השה ד' ימים קודם השחיטה. אם היו לוקחים השה ומיד היו שוחטים אותו, לא היו מתנתקים משטוף שלהם בע"ז. רק כשהיה אצלם השה **משך זמן**, ובפרט שהיה קשור עם מסנ"פ, כמ"ש בפ' וארא "הן נזבח ... ולא יסקלונו", דוקא אז עקרו וביטלו ה"שטופים" שלהם. וזה לוקח **ד' ימים**, כמפורש ברש"י בנוגע לעקידה, שהטעם שלא הראה הקב"ה לאברהם את מקום העקידה עד "ביום השלישי" הוא "כדי שלא יאמרו הממו וערבבו פתאום וטרד דעתו, ואילו הי' לו שהות להמלך אל לבו לא הי' עושה". מזה למדין, שהסימן על פעולה שהיא מתוך ישוב הדעת הוא רק כשעובר ד' ימים, שהרי "יום השלישי" היא יום **הרביעי** לאחר הציווי של "קח נא את בנך ...", שהרי יצא מביתו רק בבקר **אחר** הציווי.

קשיא: מה מוסיף רש"י בהקדמתו בנוגע לזכויות של ב' מצוות דם פסח ודם מילה?

תירוץ: כדי לתרץ שאלה פשוטה. הרי עיקר מטרת קרבן פסח במצרים, הוא כשמו "פסח על שם הדלוג והפסיחה", שע"י דם פסח עשו סימן היכן נמצאים וממילא "הקב"ה מדלג ... מקפץ ...", ומהו השייכות של קרבן פסח לתקן זה ש"היו שטופים באלילים"?

ולכן מקדים רש"י, **שכדי שיגאלו** צריכים תחלה לבטל המצב של "ואת ערום וער"י", ולכן נתן להם מצות להתעסק בהם. אבל לא איזה מצוה שיהי', דשביל זה היה מספיק גם מצוה אחת, אלא בחר **ב' מצות כלליות** שהם בהתאם **לב' חסרונות:**

א. חסר להם **בעשה טוב, בקיום המצות**, כיד לילך להר סיני לקבל התורה, והרי בזכות קבלת התורה "הוציאך את העם ממצרים". ולזה ניתן להם דם מילה, שהיא מצוה כללית, "אות ברית ביני וביניכם", כריתת ברית בין יהודי וה'.

ב. חסר להם **בסור מרע**, שנדבק בהם הרע של ארץ מצרים, ערות הארץ, ולזה לא מספיק שמתעסקים במצות, שהרי כל זמן שלא הוסר הרע של מצרים, לא יכולים להגאל ממצרים לגמרי, שהרי גם לאחר שיצאו ממצרים בפועל, הרע שמצרים עדיין נמצא בתוכם.

ולזה היו צריכים ענין עיקרי וכללי ב"סור מרע", וזה מבאר רש"י שהיו שטופים בע"ז, ולקיחת השה במשך ד' ימים, עקר חסרון זה.

לפי זה מובן למה הקדים רש"י דם פסח לדם מילה, מתאים להסדר (כבקרא) סור מרע ואח"כ ועשה טוב, וכן הי' גם אצל בניי במצרים (גם לרש"י), שהרי פסח הי' **בין הערביים**, ומילה "באותו הלילה".

על פי זה יובן זה שהעתיק רש"י גם סיום הכתוב "גם את בדם בריתך שלחתי אסירך) **מבור אין מים בו**", דלכאורה אין זה מוסיף כלום בהראי, כי בתיבות אלו מרמז רש"י לפירושו בפ' וישב עה"פ (לז, כד) "והבור רק אין בו מים". "מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו", היינו דכאשר "מים אין בו" באים בו ממילא נחשים ועקרבים, וכן בענייננו, דמכיון ש"לא היו בידם מצות" בדרך ממילא נעשו "שטופים באלילים", שנתדבק בהם הרע של מצרים.